

Barn et Kærlighedsbarn! Skønt den Unge Tilblivelse ikke skyldes Kærlighed mere, end den skyldes mit Penneskaft. Hun er kun i den naiveste Uvidenhed om, hvad Kærlighed er; hun har hørt Frisindsfraser om, at et „uægte“ Barn er et Kærlighedsbarn, og saa maa hendes stakkels Unge jo ogsaa være det. Vitterlig er det et Pjankeribarn. Et Foster af et misforstaaet og forvrænget Frisindsbegreb. Ikke alt det er Guld, som glimrer — ikke alt det er Frisind, som skejer ud. Naar en ung Pige er forlovet og under sin Forlovelse, endnu bunden med sit Løfte til en anden, gaar paa Udflugt og lejer sig ind paa et Hotel sammen med en Mand, der er gift og har Børn — altsaa ogsaa bunden — og de to morer sig med at drikke og siden sætte et Barn i Verden, da kan det maaske kaldes Frisind, men den Art af Frisind, som alvorlige Kvinder skulde se at komme til Livs.

For der ligger en af Aarsagerne til Modstanden mod vor Frihedskamp.

Og den er berettiget.

Der var en Tid, der var saa snerpet, saa skabagtig, saa snever, at den dræbte al individuel Livsform, øvede Uret paa Uret, afsagde Domme, der skreg mod Himlen af Uretfærdighed — Reaktionen kaldte sig Frisind. Den kom, fordi den maatte komme, den fødtes af begavede Menneskers Indignation, og de gav Idealer i Frisindets Navn. Siden er der leflet med det hellige. Enhver Fane følges, foruden af de alvorlige, af Devisen dybt grebne, ogsaa af Pjanker, der misforstaaer og fjoller Begrebet til med deres Pjank. Der er Forskel paa det Menneske, som siger: „Hvad jeg her gør, er imod Vedtægt og Almenhedens Love, men jeg gør det, fordi det er mig en Livs-sag, fordi det er den eneste Maade, hvorpaa mine Evner, mit Jeg kan naa Udfoldelse“, — og paa den, som siger: „Hvad jeg her gør, er imod Vedtægt og Almenhedens Love, men der er saa mange andre, der gør det, og de siger, det er frisindet“. — For Eksempel, naar en Flok unge Mennesker, unge Mænd og unge Kvinder, morer sig med at holde Sommer i et Telt, splitternøgne mellem hverandre, tage Gruppebilleder osv., det kalder jeg at berøve Livet sin Charme — Sommerfuglestøvet — en tilløjet Mangel paa den Blufærdighed, som Naturen har udstyret enhver med, baade Mand og Kvinde. Og nogen uskadelig Sport er denne Koketteren med opkunstlet Naturlighed ikke. For det er at bryde de Mure ned, Naturen selv har bygget op imod forhastet og overdrevent Kønsliv. Hvor Naturen har anbragt en stærkt udviklet Sanselighed, har den jo som Regel selv anbragt

et Bolværk af stærkt udviklet Blufærdighed. Og det skal ikke under Leg og Flanen brydes ned.

Det er dette forvrængede Frisindsbegreb, som gaar sin Sejrsgang indenfor et vist Niveau af uklar Udvikling. Og det gør Skade. Som naar to unge Mennesker styrter sig ind i et erotisk Forhold — lige med det samme, de har mødt hinanden — Gudbeyares, ellers er de jo ikke tilstrækkelig frisindede — og saa render fra hinanden igen otte Dage efter. Undertiden kan det da ske, at en ung Kvinde staar tilbage med en tindrende Vrede som den, der har givet alle sine Penge ud for et uægte Smykke. Og for sent gaar det op for hende, at der er saavel uægte som ægte Frisind. og der skal baade Smag og Intelligens til at skelne det ægte — ellers gør man bedst i at holde sine Fingre derfra.

Det er det samme, som gaar igen, naar Begrebet Blufærdighed offentlig og i Selskaber udgrines som en Reminisens fra Snerperiets Tidsalder. Og jeg ved dog ganske unge Kvinder — Mænd maaske ogsaa — som uden nogensinde at have klargjort sig Ordet Blufærdighed, kan føle sig undselige ved at staa nøgen alene i deres egen Stue og ligesom ikke kan lide at se ned ad sig selv. Men kommer nogen af disse Unge saa ind i en af de rigtige Kliker, saa skal de først læres til at skamme sig over og fornægte denne deres naturlige Blufærdighedsfølelse — og saa er Spillet gaaende. Saa ender det til Slut med, at et stakkels, baade fader- og moderløst Pjankeribarn sættes ind i Verden, eller den unge Kvinde bliver et forkvaklet Væsen, der hverken kan se sort eller hvidt, og som flakker Livet igennem som en halvfærdig Person i et moralsk Lirumlarum — indtil hun gaar til Grunde.

Det er det samme forvanskede Frisindsbegreb, der gaar igen, naar Kvinder hylder en Person, hvis Navn blot har Frisinds-Glorie, men som ingen Kvinde ellers har Grund til at vise nogen Taknemlighed.

Og lidt efter lidt er det saa, at Modstanden samler sig i det store, menige Samfund og koncentrerer sig i et skarpt Spørgsmaal:

„Er Blufærdighed da slet ikke? Er der ikke noget, der hedder Hæderlighed. Er der ikke noget, der hedder Retsind og Respekt for det ukrænkelige? Er der ingen Forskel mere paa Kyskhed og Uterlighed? Skal ethvert malpropt Forhold have Lov til at kalde sig Kærlighed? Skal det sorteste Svineri af bare Frisindsjageri gives Navn af Renhed?

Er vi ude over alle Grænser?

Er *det* den frie Kvinde? — Maa vi saa